

Dokument nr. 15:1

(1996-97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 1 - 6

4. - 17. oktober 1996

Innhold

Spørsmål	Side
1. Fra stortingsrepresentant Sigurd Manneråk, vedr. fangststopp i makrellfisket, besvart av fiskeriministeren	3
2. Fra stortingsrepresentant Morten Lund, vedr. krav fra politiet om godtgjørelse for vakt hold ved frivillige organisasjoners arrangementer, besvart av justisministeren	4
3. Fra stortingsrepresentant Hallgrim Berg, vedr. Riksteatret, besvart av kulturministeren	5
4. Fra stortingsrepresentant Eva Lian, vedr. langtidsledige, besvart av kommunal- og arbeidsministeren	6
5. Fra stortingsrepresentant Syver Berge, vedr. fritak for tjenester for merverdiavgift ved omsetning av tjenester som gjelder offentlig veg, besvart av finansministeren	6
6. Fra stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen, vedr. assosieringsavtale med Schengen-landene, besvart av justisministeren	7

Dokument nr. 15:1

(1996-97)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 1.

Innlevert 4. oktober 1996 av stortingsrepresentant Sigurd Manneråk.

Besvart 11. oktober 1996 av fiskeriminister Jan Henry T. Olsen.

Spørsmål:

«Fangststoppen i makrellfisket i høst har ført til store problemer for kystfiskeflåten. Hvilke tiltak vil fiskeriministeren sette i verk for å hindre en liknende situasjon til neste år?»

Svar:

Det vises til spørsmål til skriftlig besvarelse av fiskeriministeren fra stortingsrepresentant Sigurd Manneråk, jf. spørsmål nr. 1.

Norge og EU ble for 1996 enige om en reduksjon i totalkvoten for makrell på over 30 %. I det interne norske reguleringsopplegget for 1996 fikk kystgruppen videreført sin kvote på 20.000 tonn, mens ringnot- og trålergruppene måtte ta hele belastningen med reduksjonen i den norske totalkvoten.

Den forskriften som regulerer makrellfisket inneholdt en særskilt bestemmelse om at fartøy i kystgruppen under 13 meter eller som fisker med dorg, not eller garn kunne fortsette fisket selv om denne kvoten ble nådd. På det tidspunktet denne forskriften ble fastsatt, la en til grunn at dette fisket ville foregå etter samme mønster som for tidligere år. Det viser seg imidlertid at innsatsen i fisket til kystgruppen i år er økt betydelig. Dette har hovedsakelig sammenheng med økte makrellpriser. Da det som følge av den økte innsatsen kunne konstateres at kystkvoten var blitt overfisket, hadde myndighetene ikke annet valg enn å bruke den generelle fiskestoppadgangen. Fiskeridirektøren har i henhold til forskriftsverket.

Det kan nevnes at den delen av kystfiskergruppen som har aksjonert - de som fisker med dorg og garn - i år har fisket betydelig mer enn i fjor. Årets priser

har vært bedre enn noen gang tidligere på 90-tallet. Samlet sett kan det regnes med at det økonomiske utbyttet for denne gruppen vil være omtrent tre ganger så stort som i fjor.

Etter at stoppen var iverksatt var det betydelig kontakt mellom Fiskeridepartementets politiske ledelse og fiskerne. Statssekretæren hadde 13. og 14. september samtaler med Fiskarlagets formann og representanter for kystmakrellfiskerne. Videre ble det 17. september avholdt et møte mellom fiskeriministeren, statssekretæren og representanter for de fiskerne som omfattes av fiskestoppen. Situasjonen ble grundig gjennomgått uten at det framkom nye momenter som kunne tilsi en endring av den beslutningen som var tatt. Det er beklagelig at man har måttet stoppe kystfisket, men Norge kan som ansvarlig fiskerinasjon ikke tillate et bevisst overfiske.

Det norske reguleringsopplegget i ulike fiskerier omfattes av en grundig faglig behandling før vedak fattes. Reguleringene for 1997 vil på vanlig måte bli drøftet i Reguleringsrådet, som er det organ som skal gi forvaltningen faglig råd basert på den kompetanse aktiv deltakelse i næringsaktivitet gir. Fiskerinæringens organisasjoner er derfor og naturlig nok bredt representert i dette rådet.

Ut over den faglige behandlingen av makrellreguleringen for 1997 i Reguleringsrådet, vil vi i samarbeid med Norges Fiskarlag gjennomgå reguleringsopplegget for neste år, nettopp for å søke å unngå at situasjonen som oppsto i år gjentar seg.

Jeg vil avslutningsvis minne om at på tross av den reduksjonen Norge og EU foretok i totalkvoten for makrell i 1996, er makrellbestanden i fare og ytterligere reduksjoner vil være påkrevd i fremtiden.

Spørsmål nr. 2.

Innlevert 7. oktober 1996 av stortingsrepresentant Morten Lund.

Besvart 14. oktober 1996 av justisminister Grete Faremo.

Spørsmål:

«Politiets krav om økonomisk godtgjørelse for vakt- hold ved frivillige organisasjoners arrangement har antatt slikt omfang at det reageres sterkt både på ut- giftens størrelse og måten den fastsettes på. Det sy- nes å være ulik praksis i ulike politidistrikt. Har de- partementet en oppfølging av praktiseringen av ad- gangen etter politilovens § 25 til å kunne kreve godt- gjørelse for vakthold, og er det vurdert å fastsette nærmere regler for å unngå at denne lovbestemmelse fører til at frivillig dugnadsinnsats i lag og forenin- ger stopper opp?»

Begrunnelse:

Jeg vil trekke fram to tilfeller av det som oppfattes som urimelig behandling av lokale arrangører:

Kystkulturdagene i Lysøysund arrangeres over en weekend hver sommer. De ulike lag og foreninger i bygda har flere hundre frivillige i sving, og har et visst overskudd av sin medvirkning. Hovedarrangø- rer har et lite overskudd. Attraksjonene er et stort an- tall handverksboder, kapproing, kappseilas, kystkul- turgudstjeneste samt diverse utstillinger og kystkul- turfaglige innslag. Arrangementet er prega av at folk spaserer omkring og koser seg på et godt avgrensa område. Siste år ble det solgt 5300 billetter til dette området. Det ble ikke solgt egne billetter til brygge- dans og forteller-kafé som var de to festpregede inn- slag i år.

Lensmannen har i flere år krevd betaling for poli- tivakthold. I år ble det satt som betingelse for å god- kjenne arrangementet at det ble betalt for det vakt- hold lensmannen fant påkrevet. Regninga ble anslått til 25-30.000 kroner, men kom på knapt 33.000 kro- ner for 6 innleide politi. I tillegg var 4-6 av lensman- nens egne folk til stede. Arrangørene hadde 20 vakt- er på kveldstid. Det er grunn til å stille spørsmål ved det massive oppbud av politivakter på et så utpreget rolig arrangement.

Ørlandsdagene er den viktigste inntektskilde for idrettslaget Ørland Ballklubb som i hovedsak har ut- øvere i aldersbestemte klasser. Over en rekke år har man fått en netto på omlag 100.000 kroner av et godt innarbeidet festivalopplegg som varer i 5 dager der en rekke kjente artister samler et stort antall ung- dommer. Det arrangeres en større fotballturnering for de yngste aldersklassene samtidig.

Til tross for et godt innarbeidet arrangement er de økonomiske marginene beskjedne. Dårlig vær eller

andre uheldige forhold medfører år om annet under- skudd. Politiets regning for vakthold er normalt 30.000 kroner. Siste års regning på 50.000 kroner oppfattes som en reell trussel mot det verdifulle ung- domsarbeidet som drives av denne klubben.

Ørland Ballklubb har i brev til departementet da- tert 17.09.96 gjort rede for sitt syn samt eksempler på ulik praksis i noen politidistrikt. Det synes også være slik at klubben avkreves betaling for politiar- beidet som trolig er trafikkcontroller uten tilknytning til festivalområdet.

Lensmannen i Bjugn har overfor media avslått å gjøre rede for hvordan slike gebyrer fastsettes. Den enkelte arrangør føler at de kommer til kort, og øns- ker i det minste at det finnes felles retningslinjer slik at alle behandles likt. Det primære ønsket er at poli- tiets medvirkning ved frivillige lag og foreningers arrangementer blir gratis i større utstrekning enn i dag. Også for folks holdninger til politiet vil en slik endring være bra.

Svar:

Spørsmålet om refusjon av utgifter til politivakthold ved visse arrangementer var oppe i forbindelse med Stortingets behandling av politiloven av 4. august 1995.

Politolovens § 25 bestemmer at arrangører av all- ment tilgjengelige arrangementer slik som f.eks. of- fentlig dans, fester, konserter, festivaler, forestillin- ger, idrettsstevner o.l. kan pålegges helt eller delvis å dekke kostnadene ved særskilt politioppsyn når dette er påkrevd av ordensmessige grunner. «Ordensmes- sige grunner» omfatter i denne forbindelse også be- hov for ekstra politiinnsats for regulere trafikken i umiddelbar tilknytning til arrangementet.

Etter politilovens § 11, fjerde ledd kan politiet stille vilkår for avvikling av offentlige arrangemen- ter. Begrunnelsen for denne adgangen er den samme som nevnt ovenfor.

Politoloven hjemler med andre ord at politiet blant annet kan stille vilkår om nødvendig politioppsyn og at arrangøren helt eller delvis kan pålegges dekke kostnadene. Det er imidlertid en forutsetning at det i forkant av arrangementet skjer en dialog mellom ar- rangøren og politiet med sikte på å oppnå enighet om størrelsen på politivaktholdet og derigjennom begrensnig av utgiftene. Denne forutsetning kom til uttrykk allerede i 1972 i et rundskriv til landets politimestre og er senere gjentatt i Justisdepartemen-

tets rundskriv G-90/95 av 19. september 1995 om den nye politiloven.

Det vil være departementets ansvar å sørge for at politiet holder seg innenfor refererte retningslinjer.

Politimesterens vedtak om refusjon kan påklages

etter Forvaltningsloven til Justisdepartementet. Departementet får derigjennom innsyn i praktiseringen av loven. Spørsmålet om det er behov for nærmere retningslinjer blir løpende vurdert.

Spørsmål nr. 3.

Innlevert 8. oktober 1996 av stortingsrepresentant Hallgrim Berg.

Besvart 15. oktober 1996 av kulturminister Åse Kleveland.

Spørsmål:

«Riksteateret blir i Oslo. Den påfølgjande søknaden om eit Nasjonalt Kulturverksted i Drammen er ikkje eingong omtalt i statsbudsjettet for 1997, trass i positive utsegner frå departementet og nært samarbeid mellom byen, fylket og departementet i utviklinga av prosjektsøknaden. Korleis skal dette tolkast, og kva framdriftstempo kan ein rekne med i denne saka?»

Begrunnelse:

Som kjent gjorde stortingsfleirtallet i vår vedtak om at Riksteateret skulle samlokaliseras med Rikskonsertane og Riksutstillingar i Oslo. Mindretallet røysta for Drammen.

Drammens-alternativet hadde ei rekke gode argument og føresetnader, og det var mykje ros å høyre frå både Stortinget og frå regjeringshald om Drammens-planane og det grundige arbeidet som var nedlagt frå lokalt hald.

Då dette alternativet fall, vart det samstundes uttrykt stor interesse for ymse «kompensasjonstiltak» til byen. Det vart hevda med styrke frå fleire talarar, også frå regjeringspartiet, og møtte skjønsemd hos kulturministeren.

Planane om eit Nasjonalt Kulturverksted i Drammen siktar mot ei nyskaping innan norsk kulturliv. M.a. skal det skipast ei produsent- og formidlingseining i Unions lokale på Grønland for teater og kunstutstillingar. Samarbeidspartnarar blir Drammens Teater og Kulturhus og Stiftelsen Drammens Museum som dei viktigaste. Tiltaket kan få stor verknad for kulturlivet i byen og styrke utbygginga av Grønland, langt på veg som ein parallell til bygge- og kultursatsing i Oslo i aust.

Med dei ytterst små løyvingar til kulturformål frå staten til «byen i Oslo-skyggen», er dei føreliggjande planane velkomne og løfterike.

Då framlegget til statsbudsjett vart presentert 4.

oktober, var ikkje prosjektet kome med på løyvingssida. Det var ikkje eingong omtalt i eit komande prosjekt i proposisjonen, og det vart heller ikkje nemnt på den 1½ timar lange pressekonferansen som statsråden heldt i Filmens Hus same dag.

Dette uroar entusiastar og folkevalde på alle nivå i Buskerud. Ifølgje avisa Fremtiden 5. oktober er ordførar Lise Christoffersen skuffa og forundra. Fylkeskultursjef Åse Klundelien er «forskrekket». Ho seier til avisa: «Jeg er forskrekket over at kulturverkstedet ikke er omtalt i budsjettet i det hele tatt. Da vi sendte søknaden i slutten av august, gjorde vi dette med en klar forståelse av at dette skulle behandles nå». Ho opplyser og at søknaden er utarbeidd «i nær kontakt med departementet» og er difor undrande til argumentet frå informasjonssjef Berit Griebenow som i DT.BB 5. oktober uttalar at søknaden kom for seint.

På denne bakgrunn er det naturleg å stille spørsmål om oppfølginga, då eg reknar med at premissane og måla er politisk gjevne i denne saka.

Svar:

Eg visar til Dykkar spørsmål om ein Nasjonal kulturverkstad i Drammen dagsett 7. oktober 1996.

I samband med kommunen og fylkeskommunen sitt arbeid med eit institusjonelt konsept for kulturområdet har det vore løpande kontakt mellom Kulturdepartementet og regionen.

Kulturdepartementet fekk budsjettsøknaden frå Buskerud fylkeskommune om støtte til Nasjonal kulturverkstad i Drammen den 26. august 1996. På det tidspunktet hadde arbeidet med budsjett kome så langt at det ikkje var mogleg for departementet å ta saka opp i samband med budsjettet for 1997. Dette vart fylkeskommunen informert om. Kulturdepartementet vil behandle søknaden på ordinær måte. Vi er i den samanhengen innstilte på å vidareføre den positive dialogen med regionen.

Spørsmål nr. 4.

Innlevert 11. oktober 1996 av stortingsrepresentant Eva Lian.

Besvart 16. oktober 1996 av kommunal- og arbeidsminister Gunnar Berge.

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at en person som er langtidsledig (har vært arbeidsledig i mer enn 80 uker) kan nektes arbeidsledighetstrygd dersom vedkommende er folkevalgt, f.eks. vanlig kommunestyrerepresentant, og mottar møte- og kjøregodtgjørelse?»

Begrunnelse:

Kommunestyret har gjennomsnittlig ca. 1 møte pr. måned, og møtgodtgjørelsen er eksempelvis 500 kroner.

Jeg ønsker også å få bekreftet at det ikke kan stilles krav om at den arbeidsledige må søke dispensasjon, for å unngå og miste arbeidsledighetstrygd de månedene vedkommende får utbetalt møte- og reise-godtgjørelse.

Svar:

Jeg viser til Deres brev av 11. oktober 1996 angående rett til arbeidsledighetstrygd.

Lovens generelle hovedregel er at dagpenger kan tilstås i inntil 80 uker. Dagpengemottakere som i denne perioden har verv som bare representerer deltidssysselsetting, og som ellers fyller de generelle vilkår for å få dagpenger, vil normalt få «avkortet stønad» etter reglene om dagpenger til delvis ledige.

Når stønad har vært tilstått i tilsammen 80 uker,

må det etter lovens hovedregel gå minst 13 uker siden siste stønadsdag («opphørsperiode»), før dagpenger eventuelt på nytt kan tilstås. På grunn av at et relativt stort antall personer fortsatt var ledige etter å ha mottatt stønad i 80 uker, ble det i 1992 innført en adgang til å dispensere, slik at dagpenger på visse nærmere vilkår kan tilstås også i de etterfølgende 13 uker etter utløpet av 80-ukersperioden. Jeg viser her til Regjeringens forslag i Ot.prp. nr. 32 (1991-92).

Dispensasjonsordningen gjelder personer som innen utgangen av 80-ukersperioden ikke er kommet i arbeid eller har fått tilbud om hensiktsmessig arbeidsmarkedstiltak. Da ordningen ble innført, tok den først og fremst sikte på personer som er helt uten annen inntekt enn dagpenger. Ved forskrift ble det derfor bl.a. fastsatt at personer som har «fast deltidsarbeid» ikke skal få dispensasjon.

Jeg har forståelse for at det kan virke lite rimelig at personer som bare har liten inntekt ikke skal kunne få dispensasjon, fordi deltidsarbeidet må anses som «fast». Også ellers har dispensasjonsordningen i praksis vist seg å ha en rekke mindre heldige sider. Ordningen med en «opphørsperiode» som det kan dispenseres fra vil da også opphøre fra årsskiftet 1996/97. Den 1. januar 1997 trer i kraft nye dagpengeregler, jf. Ot.prp. nr. 35 (1995-96), Innst. O. nr. 77 og Odelstingets og Lagtingets vedtak av henholdsvis 11. og 18. juni 1996.

Spørsmål nr. 5.

Innlevert 15. oktober 1996 av stortingsrepresentant Syver Berge.

Besvart 22. oktober 1996 av finansminister Sigbjørn Johnsen.

Spørsmål:

«Er formuleringane i Statens Vegvesen si handbok 066 Bygg og anlegg i strid med gjeldande lovgjeving for meirverdiavgift og tilhøyrande forskrifter?»

Begrunnelse:

Bakgrunnen for spørsmålet mitt er m.a. eit møte Maskinentreprenørenes Forbund (MEF) og eg hadde med statssekretær Ottar Brage Guttelvik om vanskar meirverdiavgiftlova med tilhøyrande forskrifter ser ut til å skape, særleg innafør Vegarbeidssektoren. På møtet vart det vist stor forståing for at bedriftene ikkje skal verte skadelidande dersom det offentlege er skuld i saksbehandlingsfeil.

Spørsmålet knyter seg direkte til punkt 24 i Statens Vegvesen si handbok der det står:

«Når entrepenøren krever avdrag eller sluttoppgjør, skal han sende byggherren spesifisert faktura som kan kontrolleres med kontraktsdokumentene.

Det skal medfølge målinger og annen dokumentasjon som er nødvendig for kontrollen.

Avregning av

- a) endret utførelse;
- b) lønns- og prisendringer;
- c) regningsarbeider
- d) *merverdiavgift* skal spesifiseres på egne fakturaer.»

Uklarheita gjeld fakturering av meirverdiavgifta, i dette høve på arbeid som vert gjort for Statens Vegvesen. Det tener alle at ein har eit regelverk som kan praktiserast enkelt, og at det ikkje vert strid i ettertid om momsgrunnlaget.

Svar:

Det vises til skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Syver Berge av 14. oktober 1996 om hvorvidt formuleringene i Statens Vegvesens håndbok 066 Bygg og Anlegg er i strid med gjeldende regelverk for merverdiavgift.

Bakgrunnen for henvendelsen er at en formulering i håndboken tilsynelatende legger til grunn en videre forståelse av hvilke tjenester som kan leveres avgiftsfritt fra entreprenører ved bygging av offentlig vei iht merverdiavgiftsloven § 16 nr. 12 enn det

avgiftsforvaltningen anser er en riktig forståelse av gjeldende regelverk. Offentlige vegmyndigheters forståelse av veifritaket, basert på håndboken, har etter Maskinentreprenørenes Forbunds oppfatning, bidratt til feil fakturering og avgiftsberegning fra entreprenørene sin side.

Det såkalte veifritaket i merverdiavgiftsloven § 16 nr. 12 ble innført for å nøytralisere konkurransevridning mellom offentlig egenregivirksomhet og det offentlige kjøp av slike tjenester fra privat sektor. Fritaket er derfor i utgangspunktet en gunstig ordning for næringen.

Jeg vil nå, på bakgrunn av de erfaringer som er gjort omkring praktiseringen av fritaket i merverdiavgiftsloven § 16 nr. 12, be Skattedirektoratet vurdere om de aktuelle avsnitt i Statens vegvesens håndbok om fakturering av bygg- og anleggstjenester er i tråd med merverdiavgiftsregelverket.

Spørsmål nr. 6.

Innlevert 17. oktober 1996 av stortingsrepresentant Terje Riis-Johansen.

Besvart 24. oktober 1996 av justisminister Grete Faremo.

Spørsmål:

«Vil en norsk assosieringsavtale med Schengen-landene kunne medføre innskrenking i hvor lenge en person fra et ikke-Schengen-land som f.eks. New Zealand, Tsjekkia, USA eller Sveits vil kunne oppholde seg lovlig i Norge uten spesiell oppholdstillatelse (i Norge eller et Schengen-land) dersom personen har kryssa grensa til Norge fra et Schengen-land, der han inntil da har oppholdt seg i 2 måneder?»

Svar:

De konkrete personkategoriene det vises til - borgere av New Zealand, Tsjekkia, USA og Sveits - er alle visumfrie ved innreise til Schengen-land. For disse vil følgende Schengen-regler gjelde:

Artikkel 20, nr. 1 i Gjennomføringskonvensjonen (Konvensjon om gjennomføring av Schengen-avtalen av 14. juni 1985 mellom regjeringene for statene i Den økonomiske union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Republikken Frankrike om gradvis avskaffelse av kontrollen på de felles grenser) slår fast at «utlendinger som ikke er underlagt

visumplikt kan ferdes fritt på konvensjonspartenes territorium i høyst tre måneder i løpet av en periode på seks måneder fra datoen for første innreise» forutsatt at de ordinære innreisevilkårene er oppfylt.

Som det fremgår, gjelder reisefriheten i 3 måneder for Schengen-territoriet som helhet. Opphold i et annet Schengen-land før innreise til Norge skal derfor, etter denne bestemmelsen, komme til fradrag. Dette er forøvrig det samme prinsippet som i dag gjelder blant de nordiske landene, jfr. art. 5 i den nordiske Passkontrolloverenskomsten. Art. 5 slår fast at «hver kontraherende stat skal kreve at visumfri utlending, som ønsker å oppholde seg i vedkommende stat ut over 3 måneder etter at han er innreist i nordisk stat fra ikke-nordisk stat, søker oppholdstillatelse»...

Artikkel 20, nr. 2 i Gjennomføringskonvensjonen gjør unntak fra regelen i nr. 1. Det heter her at «Bestemmelsene i nr. 1 er ikke til hinder for at hver konvensjonspart under ekstraordinære omstendigheter eller i henhold til bestemmelser i en bilateral avtale inngått før denne konvensjon trer i kraft, har rett til å forlenge en utlendings tillatelse til opphold på sitt territorium ut over tre måneder.»

